

Tímin er komin

Lag: So víða um lond. Sl. 298a.

Nú tímin er komin, og svikaráð lögð,
sum Jesusi alkunnig vóru;
til sveina í stovu tey so vórðu søgd,
teir síðan frá kvøldmáltíð fóru.

Tað seinasta strekkið á líðingarferð
hann sorgtungur sporini stígur;
í bøn til sín faðir í himlinum er,
til kníggja hann tungliga nígur.

Hann fyrri sær biður og sveinunum við
og øllum, á hann vilja trúgva:
at halgað tey standi við sannleikans lið
í einleikans fylking at búgva.

So mangan vár frelsari biðjandi lá
í bøn til sín himmalska faðir,
ið valdið alt hevir alheiminum á,
og okkum øll føðir og klæðir.

Hvør mikið so meira man mannkynið alt
áhaldandi eiga at biðja:
um mátt til at vera hans ljós og so salt
og tørvin í bønnum at siga!

Tí hetta hitt æviga lívið víst er:
sín Gud og hans son her at kenna,
at lív várt í trúgv og í gudsótta fer,
og lívsljósið støðugt má brenna.

Jóh. 17.

Yrktur 22. mai 2020. PJS

Sáttarmaðurin

Lag: Vár móðurjörð seg sára illa gremur. FS. 127.

Ein sáttarmaður eftir gøtu gongur,
ei mannkyn nú kann fylgja honum longur,
hann einsamallur síðstu spor má stíga,
til hann á sáttarkrossinum má líða.

Sum synd og skuld mín, har tú, Jesus, hongur*,
-Guds egni sonur har sum deyðans fongur.
Men upp til lívs tú aftur hevir stigið,
og deyðans brodd um ævir hevir vigið.

Um aldri eg á ævini kann skilja
øll tíni frelsuráð og kærleiks vilja,
so hjálp mær, faðir, at ei mær at bága
eg meinboga av krossinum skal fáa.

Nógv heldur biði eg teg, kæri faðir,
sum okkum mettar, grøs og liljur klæðir,
at krossur Krists má geva okkum megi
hvønn lívsins dag á mjáa trúarvegi.

Tøkk, talsmaður, ið krossins orð vil bera,
og livandi í hjørtum vára gera.
Takk, kæri Jesus, fyrri frelsu tína,
- eitt fullgjørt verk, ið bøtti misgerð mína.

*2. Kor. 5, 21.

Yrktur 4. apríl 2020.

PJS

Staðgongumaðurin

Lag: So mangan eg síggi, at bylgjurnar bróta. FS. 101.

Nú tímin var komin – tann versti á foldum,
hin besti skal ofrast av syndanna völdum:
Guds sonur, ið synd vára alla vil bera,
hann offurlamb okkara sjálvur vil vera.

Hvørt stig, ið hann stígur, eg átti at stigið;
ta líðing, hann toldi, eg átti at liðið;
ta háðan og spottan, ið hann mátti taka,
var synd mín, ið sjálvan meg átti at rakað.

Ta neyð, ið hann nívdi ta svárustu løtu,
hann fyrri meg gekk eftir helheimsins gøtu
ta leið, eg sum glataður átti at gingið
og æviga lòn fyrri synd mína fingið.

Sum synd mín á krossinum frelsarin hongur,
-hon aldri um ævir kann døma meg longur,
tí verkið er fullgjørt, tað eingin kann vika:
í trúnni á blóðið er synd mín øll strikað*.

Tín kærleik, o, faðir, eg aldri kann fata,
at einborna son tín tú mær vildi lata.
Guds Andi, rek burt frá mær vantrúgv og iva:
at Jesus, tú livir, og at eg skal liva**.

Tøkk, himmalski Faðir, so rík er tín náði,
at heimvist har heima í trúnni eg fáí;
Gud hjálp okkum øllum tann gripin at eiga,
tann einasta grip, sum til lívið kann leiða***.

*1. Jóh. 1, 7; ** Jóh. 14, 19. *** Matt. 6, 19-21.

Yrktur 28.-29. mars 2020 pjs